

Δυστυχώς, δεν είναι τα χρόνια, που περνούν, αλλά εμείς, που φεύγουμε... Ο χρόνος είναι μια αφηρημένη έννοια, αντιληπτή μέσα από τη μεταβολή των πραγμάτων και τη ροή των γεγονότων...

Το παρόν κάθε στιγμή γίνεται παρελθόν, το αύριο γίνεται σήμερα...

Οι αρχαίοι Έλληνες, μάλιστα, αναζήτησαν και εννοιολογική και ετυμολογική συγγένεια στις λέξεις Κρόνος και Χρόνος. Ο Κρόνος έτρωγε τα παιδιά του, ο Χρόνος «τρώει», εξαφανίζει όσα συμβαίνουν στη διάρκειά του...

Από την άλλη, η ζωή μας είναι μια αείροη και διαρκής κίνηση, μια αδιάλειπτη μεταβολή και μια συνεχής παραγωγή... Είναι μια δημιουργός εξέλιξη, μια διαρκής πορεία προς το μέλλον... Εκείνος, που την ελέγχει και την καθορίζει είναι ο χρόνος, μοναδικός και ανεπανάληπτος στην κάθε του στιγμή, όπως το ρεύμα του ποταμού!

Το χρόνο ο άνθρωπος μπορεί να μην τον ελέγχει! Έχει, όμως, τη δυνατότητα και την ικανότητα να τον αξιοποιεί.

Από το είδος και την ποιότητα της αξιοποίησης και της εκμετάλλευσης του χρόνου εξαρτάται και η προσωπική μας καταξίωση, σε ατομικό και συλλογικό επίπεδο. Αν θα συμβάλλουμε, δηλαδή, σε ό, τι μας αφορά στην πρόοδο της τοπικής και εθνικής μας κοινότητας, ή αν θα καταντήσουμε «άχθος αρούρης», βάρος της γης...

Η ζωή, όταν δεν εκμεταλλευόμαστε κατάλληλα το χρόνο, βλέποντάς την προς τα εμπρός, μας φαίνεται, ίσως, μεγάλη. Βλέποντας, όμως, προς τα πίσω, μας φαίνεται απελπιστικά μικρή.

Αν, όμως, ζήσουμε δημιουργικά, τότε κοιτάζοντας προς το μέλλον, η ζωή φαίνεται μικρή, αλλά στρέφοντας το βλέμμα μας προς το παρελθόν μας φαίνεται μεγάλη.

Οι Λατίνοι έλεγαν ότι « η ζωή είναι μικρή, αλλ', αν ξέρεις να τη χρησιμοποιείς, είναι μεγάλη», ενώ ένας Γερμανός σοφός έλεγε ότι «θα γινόταν πάμπλουτος, αν ζητούσε και έπαιρνε, σαν ελεημοσύνη, από τους ανθρώπους κάθε άσκοπα χαμένη στιγμή της ζωής τους»!

Πολύτιμος ο χρόνος, ανεκτίμητος και δυσαναπλήρωτος! Είναι το μόνο αγαθό, που αν χαθεί, δεν μπορεί να αναπληρωθεί!

Γι' αυτό και πολύ πριν τους ορθολογιστές Άγγλους, ο Απόστολος Παύλος συμβούλευε τους Εφεσίους, και κατ' επέκταση όλους μας, «να προσέχουν πώς πορεύονται στο δρόμο της ζωής, όχι ως άσοφοι, αλλ' ως σοφοί, εξαγοράζοντας το χρόνο»!

Για τους Χριστιανούς, ο χρόνος έχει και άλλη, σοβαρότερη διάσταση, πέραν της υλικής: είναι μια διαρκής πορεία, ένας αγώνας και ταυτόχρονα μια αγωνία προς την ατομική βελτίωση, την προσέγγιση με την πηγή της ζωής και τον δημιουργό του χρόνου, το Θεό, αξιοποιώντας το χρόνο τους σωστά και δημιουργικά!

Άλλωστε, κατά πώς επισημαίνει και ο Δημοσθένης, «όσοι δεν εκμεταλλεύονται σωστά τις ευκαιρίες, που τους προσφέρει ο χρόνος, ούτε κι' αν τους συνέβη κάτι καλό από τους θεούς δεν το θυμούνται».

Δώρο Θεού και ο νέος χρόνος!

Ας τον βιώσουμε σωστά και δημιουργικά, για τους εαυτούς μας, για την οικογένειά μας, για την πατρίδα μας, για την ανθρωπότητα ολόκληρη...

Στο χέρι μας είναι να μην επαναλάβουμε τα πικραμένα λόγια του ποιητή:

« Άφησα να περάσει ένα ποτάμι μέσα από τα χέρια μου, χωρίς να πιω ούτε μια στάλα»!

† Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β΄